

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Petrákové a soudkyň JUDr. Markéty Wildové a JUDr. Vladimíry Čítkové ve věci žalobce: **Miroslav Š.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zast. Mgr. Ondřejem Malinou, advokátem se sídlem Komunardů 36, Praha 7, proti žalované: **Městská část Praha 4**, IČO: 00063584, se sídlem Antala Staška 2059/80b, Praha 4, zast. JUDr. Ivanou Sittkovou, advokátkou se sídlem Praha 4, Medkova 913/48, **o zaplacení 769.800 Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalované proti mezitímnímu rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 22. března 2016 č.j. 40 C 396/2015-42

t a k t o :

I Rozsudek soudu I. stupně **s e m ě n í** tak, že žaloba se žádostí o zaplacení 447.400 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky ve výši 7,05% ode dne 20.6.2013 do zaplacení se zamítá.

II Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně 900 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

III Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení 25.168 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám její advokátky.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem, vydaným jako mezitimní, soud I. stupně vyslovil, že nárok žalobce na vydání bezdůvodného obohacení je po právu. Rozhodl v řízení, v němž se žalobce domáhal po žalované zaplacení částky 322.400 Kč s tvrzením, že zaplatil v této výši nájemné za první měsíc nájmu v bytě č. xxx v budově č.p. xxx na adrese xxx, xxx ve vlastnictví žalované, a to na základě výběrového řízení na uzavření smlouvy o nájmu uvedeného bytu. Žalobce měl zájem o koupi uvedeného bytu, když byty v uvedené budově byly zařazeny do 4 c) vlny privatizace bytového fondu žalované. Dne 29.6.2009 vydala Rada městské části Praha 4 usnesení, kterým žalobce vybrala jako zájemce o pronájem volného bytu určeného k privatizaci. Žalobce ve výběrovém řízení zvítězil a v souladu s nájemní smlouvou uzavřenou dne 19.9.2009 zaplatil žalované částku 322.400 Kč. Zastupitelstvo Městské části Praha 4 však zcela nečekaně rozhodlo dne 19.6.2013 o vyjmutí bytového domu č.p. xxx z privatizace. Žalobce ztratil naději na odkoupení bytu v důsledku vynětí bytového domu č.p. xxx z privatizace a zaplacená částka 322.400 Kč se stala *skutečnou škodou*, o kterou se snížil jeho majetek. Žalobce by nezaplatil za jeden měsíc nájmu v bytě o výměře 21,13 m² částku 322.400 Kč, pokud by legitimně neočekával, že žalovaná v rámci privatizace převede byt do jeho vlastnictví. Dále se žalobce domáhal zaplacení částky 447.400 Kč jako *ušlého zisku*, který představuje rozdíl mezi obvyklou cenou bytu po rekonstrukci provedenou žalobcem ve výši 870.000 Kč a cenou bytu podle nabídkové ceny v rámci privatizace v roce 2013 na území Prahy 4, a to částky 20.000 Kč za 1m² při celkové výměře bytu 21,13 m². V průběhu řízení vzal žalobce žalobu co do částky 322.400 Kč zpět z důvodu důkazní nouze a hospodárnosti řízení, v rozsahu zpětvzetí žalobního návrhu bylo řízení zastaveno. Předmětem řízení tak zůstal nárok na náhradu ušlého zisku ve výši 447.400 Kč. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby, namítla, že se nezavázala k převodu vlastnického práva k předmětnému bytu žalobci, neučinila mu nabídku či návrh na koupi bytu. Žalobci byla dána dne 12.6.2012 výpověď z nájmu bytu, a proto nebyl oprávněným nájemcem bytu. V rozhodné době v předmětném domě bylo celkem 13 bytových jednotek, krom dvou bytů (a jednoho přístřeší) ostatní nájemci, včetně žalobce nespĺňovali podmínku pro privatizaci bytového fondu v souladu s článkem II odst. 1 Prováděcího předpisu pro 4 c) vlnu privatizace bytového fondu. Konečně žalovaná namítla, že se žalobcem byla uzavřena smlouva o provedení stavebních úprav v předpokládané výši 85.000 Kč včetně DPH. Soud I. stupně vzal za prokázaný následující skutkový stav věci. Žalobce se stal na základě výběrového řízení nájemcem bytu č. xxx o velikosti 0+1, ve 3. podlaží nemovitosti č.p. xxx, č.o. xxx, ulice xxx, xxx s předpokladem jeho rekonstrukce a následně privatizace. Podmínkou výběrového řízení bylo zaplatit první nájemné ve výši 322.400 Kč před podpisem nájemní smlouvy, což žalobce splnil. V rámci výběrového řízení byl žalobce žalovanou informován, že dům, kde se předmětný byt nachází, je zařazen do 4 c) vlny privatizace bytového fondu Městské části Praha 4. Žalovaná písemně souhlasila s realizací stavebních úprav provedených žalobcem s předpokládanými náklady ve výši 85.000 Kč včetně DPH. Žalobce byt zrekonstruoval na své náklady. Obvodní soud pro Prahu 4 shledal rozsudkem ze dne 13.10.2014 č.j. 15C 172/2012-71 výpověď z nájmu z předmětného bytu ze dne 12.6.2012, kterou dala žalovaná žalobci a jeho manželce, neboť mají byty dva a lze po nich spravedlivě požadovat, aby užívali jeden, byt bez vážných důvodů neužívají, a konečně nesdělili pronajímateli, že si jim narodila dcera, čímž hrubě porušili své povinnosti vyplývající z nájmu bytu, neplatnou. Následně byl dům, kde se předmětný byt nachází, usnesením zastupitelstva Městské části Praha 4 ze dne 19.6.2013 č. 15 Z-19/2013 vyřazen ze 4 c) vlny privatizace. Soud I. stupně po citaci zák. ust. 3028 zák. č. 89/2012 Sb.,

zkráceně o.z. a § 3 a § 415, § 420 odst. 1 zák. č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, zkráceně obč. zák., uzavřel, že uplatněný nárok žalobce na vydání bezdůvodného obohacení je po právu. Žalobce netvrdil, ani neprokazoval porušení právní povinnosti žalovanou. Žalobce argumentoval obecnou povinností žalované počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na majetku. Dovolával se také postupu žalované v souladu s jeho očekáváním, že předmětný dům, resp. byty v něm, budou privatizovány, pokud se tak nestalo a dům byl vyňat z privatizace, poukazoval na rozpor jednání žalované s dobrými mravy. Soud I. stupně uzavřel, že žalovaná žádnou povinnost uloženou jí právním předpisem nebo dohodou mezi účastníky neporušila, žalobci nemohla vzniknout škoda ve formě ušlého zisku, neboť k získání bytu v privatizaci neměl právní důvod. Na základě změny rozhodnutí žalované o vynětí původně předpokládaného domu z privatizace by nájemce a zájemce o privatizaci mohl očekávat ve smyslu § 3 odst. 2 obč. zák. urovnání sporů především dohodou. Soud I. stupně tak dospěl k závěru, že v daném případě nedošlo ke vzniku reálné škody ani ušlého zisku. Žalovaná je oprávněna vydávat dílčí rozhodnutí, která se týkají jejího majetku. Byt, který je ve vlastnictví žalované, žalobce zhodnotil svými investicemi, když předpokládal, že následně získá byt v privatizaci, proto uhradil za první měsíc nájemné ve výši 322.400 Kč. Vzhledem k tomu, že k privatizaci předmětného bytu nedošlo, neboť dům, ve kterém se byt nachází, byl vyňat z privatizace, získala žalovaná bezdůvodné obohacení zhodnocením svého bytu bez právního důvodu. Soud I. stupně proto posoudil nárok žalobce jako nárok na vydání bezdůvodného obohacení (§ 451 obč. zák.) a ve věci rozhodl mezitímním rozsudkem dle ust. § 152 odst. 2 o.s.ř. tak, že nárok žalobce na vydání bezdůvodného obohacení je po právu.

Proti rozsudku soudu I. stupně podala žalovaná odvolání. Namítla nedostatek věcné aktivní legitimace žalobce, když žalobce je jedním ze společných nájemců a žalobu podal pouze jeden z nerozlučných společníků. Soud I. stupně dále nesprávně zjistil skutkový stav věci a pochybil i v právním posouzení. V žalobě jsou uvedeny zmatečné částky, jejichž úhrady se žalobce domáhá. V daném případě nebyla tvrzena, ani prokázána důvodnost nároku, neboť žalobce svůj nárok dovozuje jako vzniklou škodu způsobenou tím, že se nestal vlastníkem bytu v rámci privatizace, když by získal do vlastnictví byt v hodnotě 870.000 Kč za pořizovací cenu 422.600 Kč. Žalobce požaduje zaplacení žalované částky z titulu náhrady škody, předpoklady odpovědnosti za škodu však nebyly naplněny. Ze zásad privatizace je nesporné, že převod bytu do vlastnictví není právním nárokem nájemce, ale pouze seznamem, který může doznat na základě rozhodnutí příslušných orgánů Městské části Praha 4 změn. Z informace o zařazení bytu do privatizace nemůže být vyvozen právní nárok. O pronájmu bytu následně rozhodla Rada městské části Praha 4 a v rozhodnutí o osobě nájemce, resp. pronájmu bytu nebyl obsažen žádný závazek k následnému převodu bytu do vlastnictví. Sám žalobce nepostupoval tak, aby žádal do nájemní smlouvy vložit ujednání o právním nároku na převod bytu do vlastnictví, tato skutečnost nemůže být přičítána k tíži nájemce. Soud I. stupně zjistil nesprávně skutkový stav věci, pokud dovodil, že žalobce se stal na základě výběrového řízení nájemcem předmětného bytu s předpokladem rekonstrukce a následné privatizace. Nájemní smlouva neobsahovala žádný předpoklad privatizace, byla uzavřena na dobu neurčitou, nikoliv na dobu do doby privatizace. Privatizace majetku, bytu ve společném nájmu žalobce a jeho manželky se řídí Pravidly postupu při prodeji bytových jednotek, spoluvlastnických podílů na společných částech domu a podílů na zastavěných a funkčně souvisejících pozemcích ve vlastnictví Městské části Praha 4, ze kterých nevyplývá právní nárok na privatizaci. Pokud soud I. stupně uzavřel, že žalované vzniklo bezdůvodné obohacení, když žalobce byt zhodnotil investicemi, pak k tomu žalovaná namítla, že otázka zhodnocení majetku žalované je upravena v ust. § 667 obč. zák., pronajímatel se nezavázal k žádné úhradě, a nájemce věděl, že opravy budou realizovány dle ust. § 687 odst. 2 obč. zák. jako podmínka pronájmu bytu, což vyplývá i z uzavřené nájemní smlouvy. Jednání žalované

tak není v rozporu s dobrými mravy. Podmínkou pronájmu bylo i provedení oprav bytu nákladem nájemce dle ust. § 687 obč. zák. V čl. III nájemní smlouvy bylo dohodnuto, že vložené náklady do úprav bytu budou vypořádány podle pravidel obsažených v ust. § 667 odst. 1 obč. zák. a podle Zásad pro změny předmětu nájmu schválených usnesením Rady Městské části Praha 4 ze dne 18.4.2006 č. 10 R 319/2006. Smlouvou o stavebních úpravách prováděných nájemcem ze dne 27.1.2010 bylo výslovně dohodnuto, že se pronajímatel nezavazuje k úhradě nákladů vložených nájemcem do stavebních úprav. Tyto skutečnosti nebyly soudem I. stupně zohledněny, soud I. stupně založil závěr o bezdůvodném obohacení na domněnkách. Pokud jde o dobré mravy, pak soud I. stupně nesprávně vyhodnotil i podmínku prvního nájemného, neboť smluvní nájemné bylo nabídnuto svobodně, nikoliv v tísní či za nápadně nevýhodných podmínek, a po uplynutí prvního měsíce bylo měsíční nájemné stanoveno ve výši 80 Kč/měsíc/m², což soud I. stupně nehodnotil. Odvolatelka shrnula, že pokud jde o nárok z titulu odpovědnosti žalované za svévolné zmaření žalobcových investic, pak žalobce věděl a mohl se rozhodnout, jakým způsobem vloží finanční prostředky do úprav předmětu nájmu, a to i s ohledem na uzavřenou dohodu o stavebních úpravách. Pokud jde o nárok na náhradu škody ve formě ušlého zisku, pak privatizace bytového fondu slouží k uspokojování bytových potřeb oprávněných nájemců, nikoliv ke spekulativnímu záměru budoucího prodeje bytů. Závazek žalované ve vztahu k žalobci týkající se prodeje bytu nebyl sjednán, žalobce nemohl legitimně očekávat uzavření kupní smlouvy, protože samotné rozhodnutí orgánu žalované o zařazení domu do privatizace nezakládá žádné právní následky, žádná ze stran nájemní smlouvy a smlouvy o stavebních úpravách nemohla těmito smlouvami sledovat jiný účel, než jen samotný nájem bytu. Odvolatelka citovala z odůvodnění rozsudku soudu I. stupně stran jeho závěru o vzniku bezdůvodného obohacení, zdůraznila, že soud I. stupně neučinil žádné skutkové zjištění, zda žalobce prováděl stavební úpravy, kterými by byl byt zhodnocen. Pohnutku žalobce pro uzavření nájemní smlouvy prvostupňový soud zaměňuje s právním důvodem, který žalobci založil jako nájemci bytu oprávnění provést stavební úpravy bytu, kterými mohlo, ale také nemuselo dojít ke zhodnocení bytu. Právním důvodem ke stavebním úpravám bytu byla nájemní smlouva a dohoda o stavebních úpravách. V daném případě by bylo možno aplikovat ust. § 667 odst. 1 obč. zák., právní hodnocení soudu I. stupně je v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu, kdy v projednávané věci nelze aplikovat ustanovení o bezdůvodném obohacení (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 28 Cdo 1222/2007). Ustanovení občanského zákoníku o změnách prováděných na pronajaté věci (§ 667 odst. 1 obč. zák.) má dispozitivní charakter (rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 28 Cdo 122/2007). Soudu I. stupně lze vytknout, že rozhodl mezitímním rozsudkem o základu věci, aniž vůbec učil zjištění o tom, zda došlo ke stavebním úpravám bytu žalobcem a ke zhodnocení bytu žalované, a zda měl žalobce nárok na finanční vyrovnání. Soud I. stupně nájemní smlouvu a smlouvu o stavebních úpravách co do jejich obsahu ve svém hodnocení důkazů pominul. Řízení trpí vadou, mělo být zastaveno, neboť žalobce není výlučným nájemcem bytu, ale společným nájemcem spolu manželkou. Mezitímním rozsudkem může být rozhodnuto pouze o základu věci, o skutkovém základu sporu. V daném případě tak nebyly splněny podmínky pro vydání mezitímního rozsudku dle ust. § 152 odst. 2 o.s.ř. Odvolatelka navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, dle ust. § 212 o.s.ř. a ve věci nařídil jednání (§ 214 odst.1 o.s.ř.) a odvolání žalované shledal důvodným.

Byť soud I. stupně ve věci samé rozhodl mezitímním rozsudkem dle ust. § 152 odst. 2 o.s.ř. tak, že nárok žalobce na vydání bezdůvodného obohacení je po právu,

odvolací soud s ohledem na níže uvedené z důvodu procesní ekonomie poté, kdy dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobcem uplatněného žalobního požadavku, žalobu zamítl, aniž by jeho rozhodnutí bylo tzv. překvapivým rozhodnutím.

Soud I. stupně uzavřel, že absentuje první předpoklad odpovědnosti za škodu, kterým je porušení právní povinnosti žalované, neboť žalovaná neporušila žádnou zákonnou, ani smluvní povinnost. Žalobce tak měl možnost stran existence předpokladů odpovědnosti za škodu argumentovat v rámci podaného odvolání, což ostatně také učinil. Odvolací soud vyšel ze skutkových tvrzení žalobce, který požadoval náhradu škody – ušlého zisku, který dle jeho tvrzení vznikl tím, že obvyklá cena bytu po jeho rekonstrukci, kterou provedl žalobce se souhlasem pronajímatele, činila dle znaleckého posudku ze dne 19.4.2015 vypracovaného Ing. Petrem Hlásným, CSc. 870.00 Kč, v roce 2013 nabídkové ceny bytů na území Prahy 4 dosahovaly 20.000 Kč za 1 m², při výměře 21,13m², tak žalobce legitimně očekával, že do svého vlastnictví získá byt v hodnotě 870.000 Kč. Rozdíl částky 870.000 Kč a částky 422.600 Kč představuje škodu ve formě ušlého zisku, která žalobci vznikla v důsledku porušení povinnosti žalované předcházet škodám. K dotazu odvolacího soudu žalobce při odvolacím jednání dne 10.10.2016 výslovně setrval na skutkovém vymezení svého žalobního požadavku. Odvolací soud přisvědčil závěru soudu I. stupně, že žalovaná neporušila žádnou smluvní, ani zákonnou povinnost, neboť se nezavázala k povinnosti převést předmětný byt do vlastnictví žalobce. Tento závěr lze dovodit nejen z usnesení Rady městské části Praha 4 ze dne 1.4.2009 č. 15 R R -336/2009, kterým bylo rozhodnuto o pronájmu volných bytů ve smyslu „Závazného postupu při pronajímání bytů v domech ve vlastnictví (spoluvlastnictví) hl.m. Prahy svěřených Městské části Prahy 4“, ale i ze „Záměru volné byty pronajmout z roku 2009“, z žádosti žalobce o nájem bytu ve výběrovém řízení MČ Praha 4 ze dne 3.5.2009, z rozhodnutí Rady městské části ze dne 25.6.2009 č. 27 R-772/2009, která vyslovila souhlas uzavřít nájemní smlouvu ohledně předmětného bytu s žalobcem, z oznámení o výsledku výběrového řízení ze dne 7.7.2009, z nájemní smlouvy uzavřené mezi žalobcem (v postavení nájemce) a žalovanou (v postavení pronajímatele) ze dne 16.9.2009, která výslovně odkazovala na „Zásady pro změnu na předmětu nájmu“, schválené usnesením Rady městské části Praha 4 ze dne 18.4.2006. Žalobce tak nemohl legitimně očekávat, že se stane vlastníkem předmětné bytové jednotky, neboť z žádného výše uvedeného listinného důkazu nevyplývá ani příslib žalované převést vlastnictví bytu na žalobce. Ten tak měl pouze legitimní očekávání, že se stane *oprávněným nájemcem* předmětné bytové jednotky, kdy k naplnění tohoto legitimního očekávání také došlo, neboť mezi účastníky byla uzavřena nájemní smlouva. Vzhledem k tomu, že nebyl naplněn jeden z předpokladů odpovědnosti za škodu, kterým je existence porušení právní povinnosti, bylo nadbytečné hodnotit, zda byly splněny zbývající z nich. S ohledem na výše uvedené odvolací soud shledal žalobcem uplatněný nárok na náhradu škody nedůvodným.

Soud I. stupně však nesprávně uzavřel, že nárok žalobce je třeba posuzovat jako bezdůvodné obohacení dle ust. § 451 obč. zák., neboť žalobce zhodnotil byt provedenými investicemi, tudíž jsou splněny předpoklady pro vydání mezitímního rozsudku dle ust. § 152 odst. 2 o.s.ř. V této souvislosti odvolací soud odkazuje na ust. § 667 odst.1 obč. zák., kterým je upraveno speciální právo nájemce na vypořádání jednak nákladů spojených se změnou pronajaté věci a jednak právo na úhradu protihodnoty toho, o co se zvýšila hodnota věci (tzv. zhodnocení) po skončení nájmu (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 28 Cdo 122/2007, sp.zn. 26 Cdo 410/2010), proto na věc nelze aplikovat ustanovení o bezdůvodném obohacení (§ 451 a násl obč. zák.). V této souvislosti je nutno zdůraznit, že z přednesu právního zástupce žalobce při odvolacím jednání je zřejmé, že nájem žalobce dosud *neskončil*. Žalobce se však *nároku na zaplacení částky 447.400 Kč s přísl. z těchto*

titulů nedomáhá, v tomto směru je nutno vyjít z jeho vylíčení rozhodujících skutečností. V této souvislosti odvolací soud poukazuje na to, že poučovací povinnost soudu nesměruje k tomu, aby soud vedl účastníka k pokusu o doložení jeho požadavku z hlediska veškerých myslitelných právních kvalifikací, ale aby svá žalobní a důkazní tvrzení vymezil a doplnil způsobem odpovídajícím žalobnímu návrhu i právnímu náhledu soudu tak, aby soud mohl o žalobním žádání řádně rozhodnout při obeznamenosti s veškerými právně relevantními fakty, aniž by se však dopouštěl dle § 5 o.s.ř. nepřipustného a rovnost účastníků narušujícího poučení o hmotném právu (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 28 Cdo 3457/2013).

S ohledem na výše uvedená skutková tvrzení, která zůstala neměnná, tak odvolací soud z důvodu procesní ekonomie změnil dle ust. § 221 odst. 1 písm. a/ o.s.ř. mezitímní rozsudek soudu I. stupně tak, že žalobu s žádostí o zaplacení částky 447. 400 Kč s přísl. zamítl.

Pokud jde o námitku žalované stran nedostatku věcné aktivní legitimace žalobce, pak tato není opodstatněná, neboť každý ze společných nájemců bytu se může domáhat tvrzené náhrady škody vůči třetí osobě samostatně.

Žalovaná byla v řízení před soudem I. stupně ohledně nároku na náhradu ušlého zisku úspěšná, má tak právo na náhradu nákladů řízení (§ 142 odst. 1 o.s.ř.), ohledně nároku na náhradu skutečné škody žalobce procesně zavini, že řízení bylo zastaveno (§ 146 odst. 2 věta první o.s.ř.), proto je povinen uhradit žalované náklady řízení.

Dle ust. § 151 odst. 3 o.s.ř. ve znění účinném od 1.7.2015 účastníku, který nebyl v řízení zastoupen zástupcem podle § 137 odst. 2 a který nedoložil výši hotových výdajů svých nebo svého jiného zástupce, přizná soud náhradu v paušální výši určené zvláštním právním předpisem (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu). Paušální náhrada zahrnuje hotové výdaje účastníka a jeho zástupce; nezahrnuje však náhradu soudního poplatku.

Odvolací soud tak s ohledem na výše uvedené postupoval dle § 151 odst. 3 o.s.ř. Žalované náleží náhrada nákladů řízení, které tvoří tři náhrady hotových výdajů po 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (vyjádření ze dne 8.2.2016, účast u jednání dne 22.3.2016, odvolání proti usnesení o zastavení řízení).

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. Žalovaná byla i v odvolacím řízení úspěšná, má tak rovněž právo na jejich náhradu, náklady řízení tvoří odměna za dva úkony právní služby po 10.100 Kč dle ust. § 7 a § 11 odst. 1 písm. a/ vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, dvě náhrady hotových výdajů po 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 cit. vyhl. a 21% DPH z odměny advokáta hotových výdajů ve výši 4.368 Kč, celkem 25.168 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí **je** přípustné dovolání, které se podává do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o.s.ř.).

V Praze dne 10. října 2016

JUDr. Ludmila P e t r á k o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kasimírová